

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: RNDr. J. V.
X
zastoupen JUDr. Jaromírem Josefem, advokátem
Masarykovo nám. 8, 695 01 Hodonín

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalovaná zamítla žádost žalobce o dorovnávací přídavek k českému starobnímu důchodu. Žalobce je přesto toho názoru, že na něj má nárok. Soud proto posoudil jeho námitky. Nebyly důvodné.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti věci

- 2. Žalobce na podzim roku 2022 požádal o dorovnávací přídavek k českému starobnímu důchodu. Žalovaná zamítla jeho žádost rozhodnutím ze dne 16. 1. 2023, č. j. X

(„prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce totiž nezískal v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 alespoň jeden rok doby pojištění podle českých právních předpisů (bez přihlédnutí k náhradním dobám pojištění). Podle dokladů nezískal v tomto období žádnou dobu zdejšího pojištění.

3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. Žalovaná však rozhodnutím ze dne 21. 3. 2023, č. j. X („napadené rozhodnutí“), potvrdila prvostupňové rozhodnutí a námitky zamítla.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. **Žalobce** argumentuje nálezem Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. II. ÚS 252/04. Dovozuje z něj, že na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu nelze nahlížet jako na zaměstnání v cizině. Česká republika totiž převzala po rozpadu federace dřívější právo a akceptovala princip jeho kontinuity.
5. Žalobce dále uvádí, že „byl důchodově zabezpečen v letech, kdy pracoval na Slovensku podle zákonů spadajících do kompetence Československé republiky, od roku 1960 podle zákonů ČSSR, poté dle podle zákonů ČSFR, tedy nikoliv podle zákonů České nebo Slovenské republiky, ale unitárního, resp. federálního státu. Žadatel platil dávky do unitárního, resp. federálního fondu, nikoliv do fondu důchodového pojištění Slovenské republiky. Dále je v nálezu uvedeno, že je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů, a rozhodl o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé stran do zákonného nároku podle českých právních předpisů, při zajištění toho, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění.“
6. **Žalovaná** uvedla, že se celou věcí pečlivě zabývala a rozhodla v souladu s relevantními právními předpisy.

IV. Hodnocení věci

7. Žaloba *není důvodná*.
8. Úprava dorovnávacího přídatku se nachází v § 106a zákona o důchodovém pojištění. V jeho odst. 1 je výčet podmínek, které zakládají nárok pojištěnce na výplatu přídatku.
9. První podmínkou je přiznání českého starobního důchodu pojištěnci. Další podmínkou je, že mu byl po 31. 12. 1992 přiznán slovenský starobní důchod za alespoň 25 let československé doby pojištění, získaných před 1. 1. 1993 [§ 106a odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění]. Následně je třeba, aby se ke dni žádosti o přiznání dorovnávacího přídatku pojištěnci vyplácely oba tyto důchody [§ 106a odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění]. Kromě toho musí mít výše dorovnávacího přídatku ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu [§ 106a odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění].
10. Podmínku, na které se láme projednávaný případ, pak ještě obsahuje § 106a odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Podle něj *pojištěnec musí získat v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 alespoň jeden rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky*. Pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby.
11. Žalobce splnil podmínky podle § 106a odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Jeho československá doba pojištění dosahuje 25 let. Za tuto dobu mu slovenský nositel

pojištění přiznal starobní důchod (podle čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, účinnou od 3. 5. 1993). Starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění žalobce získal také za dobu pojištění od 1. 1. 1993 do 2. 9. 1996. Za českou dobu pojištění od roku 1997 byl žalobci přiznán český starobní důchod. Žalobce poté splnil i podmínku podle § 106a odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, protože ke dni žádosti o dorovnávací přídavek se mu oba důchody vyplácely současně.

12. Žalobce ovšem nesplnil podmínku alespoň roční „české“ doby pojištění v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 [§ 106a odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění]. Z informací ze spisu plyne, že zaměstnavatelem žalobce bylo Gymnázium Skalica se sídlem na území Slovenské republiky. Z *Evidenčného listu dôchodového zabezpečenia* za období 1. 1. 1988 do 2. 9. 1996 je zřejmé, že doba účasti žalobce v systému sociálního zabezpečení Slovenské republiky skončila až v roce 1996. *Během řízení před žalovanou žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by tuto skutečnost vyvracely.* Jak žalovaná uvedla v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, nesplnění této podmínky je důvodem zamítnutí žádosti o dorovnávací přídavek.
13. *Žalobce ani v řízení před soudem neuvádí žádné konkrétní argumenty, které by vyvracely skutečnosti týkající se nesplnění podmínky pro přiznání dorovnávacího přídavku předvídané v § 106a odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.* Nezpochybňuje ani závěry žalované ohledně neexistence nároku na přídavek. Ani postup, jakým k tomuto závěru dospěla. Argumentace žalobce, která velmi obecně označuje postup žalované za nesprávný a zasahující do práv žalobce, tedy nemůže obstát.
14. S ohledem na nesplněnou dobu pojištění mezi lety 1993 a 1995 se již soud nezabýval tím, zda žalobce splnil podmínku kladné hodnoty vypočteného přídavku [§ 106a odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění].
15. Pokud žalobce na svou podporu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, je třeba dodat, že tento odkaz není přiléhavý. Ústavní soud v něm v roce 2005 poukázal na nedostatečnou úpravu způsobu dorovnání rozdílu mezi českým a slovenským důchodem u pojištěnců, kteří před 1. 1. 1993 přispívali do systému československého důchodového pojištění. Po sérii následných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Soudního dvora Evropské unie, která se věnovala problematice tzv. slovenských důchodů, zákon č. 274/2013 Sb. tyto nedostatky s účinností od 1. 12. 2013 napravit. Přinesl výslovnou úpravu dorovnávacího přídavku v § 106a až § 106c zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná postupoval plně v souladu se touto úpravou.
16. Žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
18. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno, 14. března 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce